

PŘÍBĚH

LESNÍ PŘÍBĚH STROMU

Vstoupíte-li do lesa pozdravte, protože nevíte koho že potkáte.

Tak takhle i já vešla jednoho letního dne do lesa: Les jako les; stromy, kopce, mech, potůček...

Jenomže, ono to tak není. Les vypráví stejně jako my, lidé. Tráva ševelí stébly, voda si pobublává, stromy se dorozumívají se všemi větvemi. Drobně jimi pokyvují či nesouhlasně třepotají.

Procházela jsem lesními houštinami sem a tam potkala zakletého pařeznatého skřítku, sem tam se mne dotkla pavučinka. Mezi tím vším se se mnou honily sluneční paprsky na slepou bábu chyt' si mně.

Najednou něco zašumělo.

Vzhlédla jsem k obloze, a nade mnou se tyčil mohutný stařec. Tělo měl vrásčité a zjizvené, ale v jeho koruně vesele promrkávaly svěží větvičky, pěkně rozcuchané a štrapaté.

Říkám mu, „přítelíčku, jak to, že jsi tak svěží a mladický? Vždyť už ti musí být víc než stoletým stromům?“

Směje se a povídá: „Plných čtyři sta a padesát a pět let je mi! Jooo, já pama-tuji ještě císaře pána, když tudy vedla lesní cesta a on tudy vyrážel na lov...“

Těch cestiček co se tu už vystřídal jako lidiček co tu bloudili a často nevěděli kudy kam. Musel jsem jim napovídat kudy se jde na sever, na východ, na jih...“

A těch dětí a dětiček co já tu viděl vyrůstat a zároveň jsem lítostivě pozoroval jak ho poráží tu člověk, tu se s ním perou větrové, bouřka ho zažehne...

Neříkám; také se mi dotýkalo jaro, léto, podzim, zima, mrazy mne pálily

pohádka

stejně jako příliš žhavé sluníčko. Trápily mne žízň, když Pánbíček nedodal vláhy do konvic. Jindy zas byl příliš nedočkavý a rozlil všechnu vodu najednou a ta potom ve spěchu kolem mne odplavovala hlínu.

Vidíš ty šrámy? Tady si milenci napsali pár vzkazů. Už dávno je odnesl čas, ale já jim je schovávám, kdyby se vrátili. A tady zas kluci zkoušeli kudličky na houby. Tady ten šrám mám od sekery. Málem se do mne zakousla, ale já byl tvrdý.

Tenhle veliký šrám u kořenů mám, protože se i do mne udělala pelíšek zvěř: Vyhod' jí: Měla bys to srdce?

Vždyť se mi koukni do koruny! Stále tam mám nová a nová hnízda. Tak dobře je u mne ptáčkům...“

Musela jsem uznat, že mluví pravdu ve všem co řekl. Najednou se mě zeptal kam jdu a co v lese dělám.

Po pravdě jsem mu odpověděla, že chodím lesem sem a tam jenom tak a čekám, jestli najdu houby.

Opět se rozpustile, usmál pod vousy... své mladé letorosty a řekl, že k nim zná cestu.

„Ty, vždyť stojíš tolik let na místě?“

„Copak nevidíš, jak jsem vysoký, vidím daleko, a za tolik let už mám svůj les přečtený!“

A ukázal mi nepatrným posuňkem kterou stranou se dát. Je to nedaleko. Odměnou poprosil o jediné: „Pohlad' mou kůru, ale nikomu o mě neříkej. Jsem přeci jen pohádkový.“

Přikývla jsem mu, a tak mám nového přítele, který mi vždycky napoví.

Proto se nedivte, že když přijdu do lesa vždycky pozdravím.

WEB: www.oceti.cz/sihaspapa/
vyšlo: 12. 2. 2025

Ilustrace: Testérka fotky: Canon G7X
e-mail: sihaspapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

443

SIHÁČEK

leden 2025

Jak to zvládáme

CO SE STALO

22. 1. — bylo chladno, teplota se pohybovaly okolo nuly. Byli jsme venku i v klubovně.

Zprávu k dlouhodobé hře četl tentokrát Kuba. Dozvěděli jsme se, že nás přistihl pan Drtikol na hřišti a my, abychom se vyhnuli trestu řekli, že jsme se přihlásili na tradiční přespolní běh na Psí špici a teď provádíme »trénink běhu«. Vyznačený ovál jsme museli oběhnout třikrát.

Po návratu do klubovny jsme rozděleni na dvojice hráli nejprve hru »Pavouk« — je se jeden člen snažil druhého zavázat do kokonu (ten mu pak utekl), a potom »Navigátor a robot« — zvukem navigovaný nosil správné věci na správná místa.

Čas uzlů skončil a začíná čas šifer pro dnešní den jsme se věnovali použití tabulky »Pavouk - pomůcka pro morseovku«. Nejdříve jsme luštili tři krátké zprávy a pak doplňovali tečky a čárky k pomocným slovům.

Jako poslední přišla na řadu hříčka »1-2-zombie jde...«. Zombie je slepá a reaguje na zvuky. Naši zombíci však neukázali dostatek odhodlání, takže „živí“ užívali převahu, kterou jim poskytuje zrak...

Nakonec jsme si rozdali »nové číslo« oddílového časopisu...

29. 1. — bylo teplo, okolo 10 °C. Schůzku jsme zahájili venku a skončili v klubovně.

Damián se na začátku schůzky pokusil splnit předepsaný úkol, byl úspěšný, a získal oddílovou cenu šátek — gratulujeme.

Ve zprávě k dlouhodobé hře, kterou četl Sam, se psalo o rozruchu, který způsobila přítomnost paní Lívie. Pro přiblížení onoho „přetlačování“ jsme hráli »bažinu«. Hráli jsme venku, na 10 kol.

Pak jsme zůstali venku, využili dnešní teplotu, a pustili jsme se do »Střelby pistolí na špalíky« — světlo pomalu ubývalo a tak jsme použili i osvětlení. I přes náročné podmínky skončila střelba výsledkem 6-6-2-2 zásahů.

Šifra pro tuto schůzku byl »Velký Polský klíč«. Luštili jsme několik krátkých textů, které se týkaly Moldánkovských věží.

V poslední části jsme si nejprve vyrobili »papírové šipky pro foukačku«, a potom foukali pomocí foukačky na dřevěné kolo. Počítaly se průlety středem i zásahy okraje. Před koncem jsme si rozdali »návratku pro výpravu« a plán na 1. pololetí roku 2025. Nakonec jsme uklidili, sbalili si věci a domů...

